

[Viggo Starcke.]

aftale på lige fod fra begge sider. Men et sådant forhold foreligger ikke i det her omhandlede tilfælde.

Jeg vil gerne spørge den højtærede finansminister, hvorfor man ikke kan bruge ordentlige danske ord i sådanne lovforslag. Jeg tænker på linie 3 i § 1, hvor der står: „under inkvirering af skibe“. En meget stor del af den jævne befolkning ved ikke, hvad ordet „inkvirering“ betyder, og der er måske dem, der kunne være fristet til at misforstå dette og tro, der skulle stå „inkvinering“ i stedet for „inkvirering“. Jeg kan oplyse, at ordet „inkvirering“ betyder undersøgelse, men at ordet „inkvinering“ betyder besudling. Der ligger måske en trykfejl til grund for dette. Jeg ved det ikke.

Når man har gennemlæst professor Munch-Petersens afhandling, gør man sig sine tanker om, hvad professoren mon egentlig har troet, da den højtærede finansminister udslyngede sine bombastiske ord om fastelavnsspøg forleden dag. Såvidt jeg kan læse professorens afhandling dækker den mine synspunkter på alle områder. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Derfor bliver de ikke rigtigere!). Den højtærede finansminister mener ikke, de bliver rigtigere deraf. Ja, det ved jeg ikke. Hvis ministeren mener, at der stadig er fastelavnsspøg i det, kan jeg trøste ham med, at jeg kommer gerne med fastelavnsskøllen, hvis finansministeren fortsat vil lægge den tomme tønde til.

Jeg vil derefter gerne sige til den ærede ordfører for det radikale venstre, det ærede medlem hr. Steen, som med bred selvfølgelighed gjorde sig til af, at han ikke kunne forstå det, som jeg forelagde forleden dag i min dagsorden, at jeg har den mest levende opfattelse af, at hverken det ærede medlem hr. Steen eller finansministeren egentlig forstod, hvad der stod at læse i denne dagsorden, for problemet om kropsvisitation faldt og falder den dag i dag i to afdelinger. Den ene er spørgsmålet om ønskeligheden eller nødvendigheden af en kropsvisitation, og den anden er spørgsmålet, om der i øjeblikket består en lovhjemmel derfor. Og da vi ikke her har kunnet få præsenteret nogen form for lovhjemmel, som den højtærede finansminister kunne henvise til, da professoren i retspleje udtrykkeligt understregede, at der i retsplejeloven ikke findes nogen lovhjemmel derfor, og da selv justitsministeriet erklærede, at der i toldloven heller ikke findes nogen lovhjemmel derfor, så opstod det spørgsmål: Kan ministeriet,

kan administrationen blive ved med at foretage handlinger, som der ikke er lovhjemmel for, og kan dette høje ting tolerere, at det sker? Nu blev min dagsorden afvist af dette høje ting, men jeg vil gerne have lov til at understrege overfor de ærede medlemmer, at dette involverer ikke, at man i og for sig afviser det synspunkt, at den nuværende praksis mangler lovhjemmel. Det behøver blot at involvere, at tinget erklærer, at det ikke har taget standpunkt til sagen endnu, således at det ikke behøver at binde folketinget overfor denne sag, som vi behandler her.

Jeg vil også gerne have lov til at henvise til den statsretlige nyhed, som den højtærede finansminister med den højtærede justitsministers hjælp har gennemført. I sin tid vakte det betydelig opsigt, at man gik over til at vedtage love med tilbagevirkende kraft. Nu protesterer finansministeren ligefrem med indignation i stemmen, fordi man tillader sig at berøre et problem på et tidspunkt, da han endnu ikke har forelagt sit lovforslag, men kun bebudet, at det skal fremsættes, og når han så vil give det lovkraft med fremadvirkende kraft allerede fra bebudelsesdagen, må det vel siges at være en statsretlig nyhed. Jeg mener, at i den gamle habeas corpus-erklæring ligger der også en anerkendelse af menneskets ret til sit legeme, og jeg synes ikke, at vi kan være bekendt at opretholde en praksis, som er af en sådan art, at end ikke politiet byder prostituerede kvinder det. Vi kan ikke give toldvæsenet generelle beføjelser uden også at fastsætte ganske bestemte begrænsninger, en tilladelse i flæng og tilfældighed har ingen som helst mening.

Der har været henvist til, at lige siden toldloven af 1797 har der været sædvane og praksis for det. Det er ikke rigtigt. Som professor Munch-Petersen har understreget, har det aldrig været sædvane og praksis at foretage sådanne undersøgelser overfor sagesløse mennesker, som ikke var mistænkt. Indførelse af undersøgelse af ikke-mistænkte sagesløse mennesker var tyskernes indsats under den tyske besættelse, og jeg vil meget beklage det, hvis det højtærede ministerium, hvis nationale indstilling jeg ikke betvivler, vil traske i tyskernes fodspor på dette område.

Professor Munch-Petersen henviser i sin afhandling netop til, at det her drejer sig om en helt ny lovgivning, hvor rigsdagen må stå frit, må bevare hovedet koldt og give sig tilstrækkelig tid, før den prisgiver den jævne befolkning i dette land og dens rettigheder